

Elogi de la Pàtria

Premiada 9

I

Qui sabrà dir el cant d'aquesta terra,
d'aquesta mar i cel on hem naixent
ara que el món ~~retorny~~ retruny pavors de guerra
i el cor humà d'amors és ben eixut?

Qui voldrà fer l'elogi de la Mare
i dir amb fresca veu l'escaient llau
quan és precis que Déu no desempare
els pobles fells i els torne prest la pau?

La serenor ~~me~~ ^{me} manca, clara i fina,
i no sé qui poqués amb serenor
fer aquell cant fervent que s'endeuina
en tots els cors replets de patri amor.

Oh, patri amor, pomell de gentilesa
que sempre ha omplit, ~~ardent~~ ^{ardent}, els nobles cors
mes vegades d'alta joia encesa
i altres de claus, de llàgrimes i plors.

Joia en el anys que el sol bé la illumina
 i sempre està per dalt de l'horitzó;
 plors en els temps infansts en què s'inclina
 a l'enemic que el té en opressió.

Frisa o contenta aquesta nostra terra,
 la nostra Mare, sempre és immortal
 i un vers mereix cantant les seues gràcies,
 un cant fervent de fill noble i lleial.

II

Cantem la mar, mariner,
 ara que és blava.
 Les ones bolquen volutes
 damunt la platja
 que fulgura el salobre
 de tanta randa.
 Els peixos lluen escates
 d'or i de plata

i brinquen i se capbussen
 en l'aigua clara.

La vela ^{corba} ~~cinta~~ clarícies
 damunt la barca
 que solca blaus de follia
 i els fa besada.

El sol i la lluna salten
 d'ona en onada
 i ^{grisenen} ~~grisenen~~ llur cabellera
 tan nulla i blana.

Cantem la mar i el perfum
 de iode i alga,
 la mar de les sirenes,
 mediterrània.

Cantem la mar, mariner,
 la de la Pàtria!

III

I havem de cantar el cel
que és una cúpula metà
d'un blaset de caramel
amb un dring de campaneta.

Cantem el cel i el ventet
que grossa blanca gavina
quan s'afua i escomet
a besades fosca undina.

El nívol que fa camí
i àngels du~~nt~~ sobre l'esquena,
el nívol no mai mesquí
que les fantasies mena.

La pluja de març, i abril
que agrai~~x~~ la pagesia
- una gota val per mil
dins la Primavera pia. -

La veu grossa de l'udol
 en la tormenta que esclata
 i el llampec que fa el seu uol,
 llengua-zig-zag-escarlata.

L'aire transparent, quiet,
 que forada una fumera
 i a glops ben el pardalet
 que té el nin en la pomera.

I el perfum de tota flor
 i el sospir de la donzella
 i aquella llumeta d'or
 que tots nomenem estrella.

Cantem el cel, l'eternitat,
 i amunt els cors, oh Poetes!
 Déu aquest cel ens ha dat
 per a ~~tivar-li~~ amorettes.
 cantar-li

IV

Canthem, canthem la nostra terra,
 canthem el lloc d'on som nadius,
 l'ímic indret que al cor s'aferra,
 repòs dels morts, casal dels vius.

El solc vivent de la paraula
 - oh verb etern, alé diví! -
 i el blat que ens dóna el pa de taula
 i el cep retort que ens dóna el vi.

Canthem el bosc i la muntanya
 i l'Horta ubèrrima i plaent,
 la Santa Creu que ens acompanya
 i ens aclarix el pensament.

Canthem la font, l'esglésiola,
 el cementeri, i el campanar
 i aquell carver que va a l'escola
 i el brancalet de nostra llar.

Cantem, cantem la parentela,
cantem els pares i els germans,
el tronc antic, l'antiga estela
familiar, petits i grans

puix som nosaltres la presència
de tot un món que ja ha passat.
Res de l'ahir no és en absència,
res de l'ahir no és oblidat.

Cantem ben fort amb veu no escassa
de sobreviure el gran deler
que això és la Pàtria i la raça:
la fortitud d'un gran voler.

1942.

